

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 24 lutego 2020 r., Apcoa Parking Danmark A/S / Skatteministeriet

(Sprawa C-90/20)

(2020/C 161/48)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Højesteret

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Apcoa Parking Danmark A/S

Druga strona postępowania: Skatteministeriet

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że opłaty kontrolne z tytułu naruszenia przepisów regulujących parkowanie na prywatnej nieruchomości stanowią odpłatność za wyświadczoną usługę, w związku z czym ma miejsce transakcja podlegająca opodatkowaniu VAT?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s.1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal du travail de Nivelles (Belgia) w dniu 27 lutego 2020 r. – SD przeciwko Habitations sociales du Roman País SCRL, TE, działającemu w charakterze syndyka masy upadłości Régie des Quartiers de Tubize ASBL

(Sprawa C-104/20)

(2020/C 161/49)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal du travail de Nivelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: SD

Strona pozwana: Habitations sociales du Roman País SCRL, TE, działający w charakterze syndyka masy upadłości Régie des Quartiers de Tubize ASBL

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 3, 5 i 6 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy ⁽¹⁾, w świetle art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także art. 4 ust. 1, art. 11 ust. 3 i art. 16 ust. 3 dyrektywy 89/391/EWG Rady z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy ⁽²⁾ – skoro sprzeciwiają się one przepisom państwa członkowskiego, które nie zobowiązują pracodawców do ustanowienia systemu umożliwiającego pomiar dobowego czasu pracy świadczonej przez każdego pracownika (wyrok C-55/18 z dnia 14 maja 2019 r.) – należy interpretować w ten sposób, że stoją na przeszkodzie temu, aby w przepisach krajowych, w niniejszej sprawie w art. 1315 belgijskiego Code civil, który zobowiązuje każdego, kto żąda wykonania zobowiązania, do udowodnienia go, nie przewidziano odwrócenia ciężaru dowodu, jeśli pracownik powołuje się na przekroczenie jego zwykłego czasu pracy, w przypadku, gdy:

- te same przepisy krajowe, w niniejszej sprawie przepisy belgijskie, nie zobowiązują pracodawców do ustanowienia niezawodnego systemu umożliwiającego pomiar dobowego czasu pracy świadczonej przez każdego pracownika;
- a pracodawca nie wprowadził takiego systemu z własnej inicjatywy;
- uniemożliwiając faktycznie w ten sposób pracownikowi wykazanie tego przekroczenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 299, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. 1989, L 183, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 19 grudnia 2019 r. w sprawie T-14/18, Republika Grecka/Komisja Europejska, wniesione w dniu 25 lutego 2020 r. przez Republikę Grecką

(Sprawa C-106/20 P)

(2020/C 161/50)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciele: E. Tsaousi, E. Leftheriotou i A. Vasilopoulou)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi o uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 grudnia 2019 r. w sprawie T-14/18, którym została oddalona skarga Republiki Greckiej z dnia 16 stycznia 2018 r. zmierzająca do stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/2014 z dnia 8 listopada 2017 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) [notyfikowanej jako dokument nr C(2017) 7263] (Dz.U. 2017, L 292, s. 61), uwzględnienie tej skargi i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w części, w której z finansowania Unii Europejskiej zostały wyłączone niektóre wydatki Republiki Greckiej dokonane w zakresie pomocy obszarowej w odniesieniu do roku składania wniosków 2014, stanowiące 5 % łącznej kwoty wydatków poniesionych z tytułu pomocy na trwałe użytki zielone, czyli kwotę netto 12 482 555,68 EUR. Ponadto wnosi ona o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca je podnosi trzy zarzuty.

Mówiąc dokładniej, pierwszy zarzut odwołania dotyczy części zaskarżonego wyroku, w której Sąd oddalił argument przedstawiony przez Republikę Grecką na rozprawie przed Sądem odnoszący się do wyroku Trybunału w sprawie C-341/17 P ogłoszonego w dniu 15 maja 2019 r. W części pierwszej tego zarzutu wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie przepisów proceduralnych i prawa do skutecznej ochrony sądowej, gdyż w zaskarżonym wyroku Sąd oddalił wspomniany wyżej argument Republiki Greckiej jako niedopuszczalny, przedstawiając w tym względzie niewystarczające i wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie. Część druga zarzutu drugiego dotyczy błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 2 rozporządzenia nr 796/2004, jak również wewnętrznie sprzecznego i niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jako że Sąd uznał za nieistotny dla sprawy argument Republiki Greckiej.

Zarzuty odwołania drugi i trzeci dotyczą części zaskarżonego wyroku, w której Sąd oddalił pozostałe zarzuty nieważności. Mówiąc dokładniej, w zarzucie drugim wnosząca odwołanie podnosi, że w zaskarżonym wyroku przeinaczono dowody przedstawione w toku postępowania, w szczególności pełną tabelę z obliczeniami zawierającą szacunki danych 79 664 rolników posiadających użytki zielone, którzy otrzymali pomoc, kwoty nienależycie wypłacone i kwoty odzyskane przez Republikę Grecką, co doprowadziło do naruszenia prawa oraz wewnętrznie sprzecznego i niewystarczającego uzasadnienia.